

Arrest

nr. 65 332 van 1 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 28 februari 2011 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 mei 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer B. A. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit de wijk Kalabria (gemeente Fushe Kosove) in Kosovo. U hebt de Kosovaarse nationaliteit. Vier of vijf maanden voor u naar België vertrok, was u met uw vrouw F.B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514B) op weg naar de dokter toen een Albanees die u niet kende u uitschold voor 'majup' en u sloeg. U hebt niet gereageerd op de woorden en de slagen van deze man, om het probleem niet groter te maken. U hebt dit incident niet aan de politie gemeld, omdat u niet geloofde dat zij u als Rom zouden helpen. Drie maanden voor u naar België vertrok, was uw zoon I.

B. (O.V. 6.774.579, CGVS 11/12516) ijzer aan het verzamelen op een stortplaats, toen hij enkele stukken fruit zag liggen die hij wou meenemen voor zijn vrouw, S. D. (O.V.6.774.579, CGVS 11/12516B). Daarop kwam een Albanees uit een naburig huis die uw zoon uitschold voor 'majup' en hem wegjoeg. Nadat de man terug binnen was gegaan, keerde uw zoon terug om alsnog het fruit te gaan halen. Hierop kwamen vier Albanezen uit het huis. Zij achtervolgden uw zoon tot hij thuiskwam. Deze vier Albanezen, die u niet kende, kwamen uw huis binnen. Toen u hen vroeg wat ze wilden, sloegen ze op uw neus en op uw been met een houten stok. U verloor het bewustzijn. Ze zouden ook uw zoon I. geslagen hebben toen die probeerde tussen te komen tussen u en de belagers. Hierna zijn deze mannen naar de andere kamer gegaan, waar uw vrouw F. en schoondochter S. zich bevonden. Ze probeerden uw schoondochter, die toen één of twee maanden zwanger was, te verkrachten. Zij verzette zich en verloor haar ongeboren kind. Daarna werd uw vrouw verkracht. Na één uur of anderhalf uur zijn deze vier Albanezen vertrokken. Daarop kwam een groep bureu u en uw gezin helpen. Drie uur later ging u met uw familie naar de dokter, een Albanees in Bresje. Hij heeft u en uw familie onderzocht en heeft medicijnen voorgeschreven. Omdat u geen geld had voor medicijnen, besloot u naar een Servische arts te gaan. De Servische arts onderzocht u en uw familie en raadde u aan uw organen te verkopen aan minister Thaçi om geld voor medicijnen te verdienen. Volgens u stuurden de Albanese artsen u naar de Servische dokters en omgekeerd. U hebt nooit klacht ingediend tegen de vier Albanezen uit vrees dat zij u of uw familie zouden vermoorden. Na het incident heeft u een tijdje bij bureu gelogeed. Daarna bent u weer thuis gaan wonen. U bent op 26 februari 2011 uit Kosovo naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 28 februari 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. U legt de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, die van uw vrouw F. B. en van uw zoon A. B., alle drie afgegeven op 3 februari 2011, uw geboorteakte en die van uw vrouw, beide afgegeven op 8 februari 2011, de geboorteakte van uw zoon A., afgegeven op 28 januari 2011, uw huwelijksakte, afgegeven op 8 februari 2011, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw vrouw en van uw zoon A., alle drie afgegeven op 27 januari 2011. Uw zoon I. B. legde bovendien de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart en die van zijn vrouw S. D., beide afgegeven op 3 februari 2011, zijn geboorteakte en die van zijn zoon B., beide afgegeven op 27 januari 2011, de geboorteakte van zijn vrouw, afgegeven op 8 februari 2011, zijn nationaliteitsakte en die van zijn vrouw en zoon, alle drie afgegeven op 27 januari 2011, zijn huwelijksakte, afgegeven op 8 februari 2011 en een attest van de dokter, zonder datum. Uw schoondochter S. D. legde nog een brief van Fedasil neer, afgegeven op 18 maart 2011, en twee medische attesten, afgegeven op 4 april 2011 en op 22 april 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend. Vooreerst moet er op gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Fushe Kosove/Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen. Ze reizen zelfs regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen

goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Voor wat uw persoonlijke situatie betreft dient er allereerst op gewezen te worden dat bepaalde feiten die u aanhaalt in uw asielrelaas **weinig**

aannemelijk zijn. Zo stelde u dat vier Albanese mannen uw zoon I. achtervolgden tot thuis nadat hij op een stort fruit had zien liggen dat hij wou meenemen. U beweerde dat deze vier Albanezen bij u thuis kwamen waar ze u en uw zoon sloegen, uw schoondochter probeerden te verkrachten en uw vrouw verkrachtten (CGVS 11/12514, p. 4). Het is echter weinig waarschijnlijk dat deze vier mannen dit alles zouden doen enkel voor een paar stukken fruit die op een stortplaats in de buurt van hun huis lagen. Het is bovendien ook zeer weinig aannemelijk dat deze mannen in het midden van de dag in uw wijk, waar enkel Roma wonen (CGVS 11/12514, p. 9), zouden komen en een inval durven doen in uw huis. Ook dat geen van uw burens, die nochtans waren komen kijken wat er gebeurde, iets zou hebben ondernomen komt weinig aannemelijk over, zeker gezien de feiten wel een uur zouden geduurd hebben (CGVS 11/12514, p. 5, 9). U verklaarde dat uw burens wellicht hadden gezien wat er gebeurde, maar niet durfden tussenkomen (CGVS 11/12514, p. 9). Ook dat is weinig steekhoudend. Uw burens waren vermoedelijk talrijker dan de vier Albanezen in uw huis, gezien er volgens uw zoon ongeveer 30 gezinnen in uw wijk woonden (CGVS 11/12516, p. 14), daarenboven hadden zij ook de ordediensten kunnen waarschuwen. Wat er ook van zij, internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer er geen beroep kan worden gedaan op **nationale bescherming**. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Niemand van uw familie heeft echter ooit klacht ingediend na de door u aangehaalde incidenten (CGVS 11/12514, p. 8, 10 & CGVS 11/12514B, p. 6, 8 & CGVS 11/12516 p. 16,17 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor p. 9, 10, 11,12). De keer dat u op straat geslagen en uitgescholden werd toen u met uw vrouw op weg was naar de dokter, heeft u nagelaten klacht in te dienen. Als reden daarvoor zei u dat u als Rom bij niemand kan gaan klagen, dat de politie u niet beschermt (CGVS 11/12514, p. 10-11) Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Hiermee geconfronteerd zei u dat u bang was om naar de politie te gaan en zei u opnieuw dat de politie u niet zou helpen omdat u Rom bent (CGVS 11/12514, p. 11). Deze verklaring is echter enkel gebaseerd op een vermoeden en geenszins op concrete en tastbare feiten. Uw vrouw zei dat u niet naar de politie bent geweest nadat u op straat geslagen was omdat u problemen wilde vermijden. Zij vreesde dat de persoon tegen wie u klacht zou indienen dat tegen zijn vrienden zou vertellen, waardoor u ook met hen problemen zou krijgen (CGVS 11/12514B, p. 8). Ook dit is echter louter gebaseerd op vermoedens en niet op concrete gebeurtenissen. Wanneer uw vrouw gevraagd werd waarom de persoon over wie u zou klagen dat tegen zijn vrienden zou vertellen, wist ze alleen haar vermoeden te herhalen, en geen reden daarvoor op te geven (CGVS 11/12514B, p. 8). Ook een maand later, na het voorval waarbij Albanezen bij u thuis u en uw zoon geslagen hebben, uw vrouw verkrachtten en uw schoondochter trachtten te verkrachten, hebt u nagelaten klacht in te dienen. De reden die u daarvoor aanhaalde is dat u vreesde dat deze Albanezen u zouden vermoorden (CGVS 11/12514, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat u de politie de daders kon aanwijzen, en dat de politie u kon beschermen, beweerde nogmaals u dat de politie u niet beschermt omdat u Rom bent (CGVS 11/12514, p. 8). Uw vrouw beweerde dat u de politie niet gewaarschuwd had omdat jullie schrik hadden. Als de politie naar de personen zou gaan die in uw huis waren binnengevallen, zouden die personen weten dat jullie het waren die de politie gewaarschuwd hadden. Geconfronteerd met het feit dat de politie uw familie zou kunnen beschermen, verklaarde zij dat ze schrik had dat ze de familie iets erger zouden aandoen (CGVS 11/12514B, p. 6). Dit is echter geen voldoende verklaring voor uw nalaten. De Kosovaarse politie kan u immers beschermen, maar uiteraard alleen als ze eerst op de hoogte wordt gebracht van criminele feiten. Het feit dat uw vrouw zei dat uw belagers uw familie erger zouden willen aandoen, omdat de politie naar hen toe zou gaan (CGVS 11/12514B, p. 6), wijst er op dat zij veronderstelde dat de politie effectief actie zou ondernemen na een klacht. Op deze manier toonde zij dus haar vertrouwen in de werking van de Kosovaarse politie. Uw zoon en schoondochter vermeldden dezelfde redering als uw vrouw om te motiveren waarom ze hebben nagelaten klacht in te dienen bij de politie na het incident (CGVS 11/12516, p. 16 en CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 9-10). Ook hun verklaringen leggen dus niet voldoende uit waarom niemand van u klacht heeft ingediend naar aanleiding van het incident. U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat u in tegenstelling tot wat uit de hoger aangehaalde informatie van het CGVS blijkt, voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten tegen de door u ingeroepen vervolgingsvrees in de zin van de vluchtelingenconventie of tegen ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de **medische verzorging** die u en uw familie nodig hadden na het incident waarbij u en uw zoon I. thuis geslagen werden, uw schoondochter haar kind verloor en uw vrouw verkracht werd, klaagt u aan dat u niet goed werd behandeld omdat noch de Albanezen noch de

Serviërs u graag hebben (CGVS 11/12514, p. 6-8). U verklaart enkele uren na het incident te rade zijn gegaan bij een Albanese arts in Bresje, die u bepaalde medicijnen aanraadde. U had echter geen geld om deze medicijnen te betalen (CGVS 11/12514, p. 7-8). Dit is echter een zuiver economisch aspect en wijst geenszins op het feit dat deze dokter u niet wilde helpen omwille van uw etnie of om welke reden dan ook. Na het bezoek aan de Albanese arts bent u naar een Servische arts gegaan, in de hoop daar gratis medicijnen te krijgen. U en uw familie werden daar volgens u allemaal onderzocht (CGVS 11/12514, p. 7-8). Ook uw zoon verklaarde dat beide artsen u onderzocht hebben (CGVS 11/12516, p. 15). Uw vrouw en schoondochter verklaarden dan weer dat u en uw familie niet onderzocht werden (CGVS 11/12514B, p. 6 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8). Uw vrouw vermeldde echter ook dat de Albanese dokter wel een voorschrift voor medicijnen gegeven had en beide vrouwen verklaarden dat de Servische dokter gratis pijnstillers gaf (CGVS 11/12514B, p. 5 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8). Naast de vaststelling dat deze verklaringen alles behalve eenduidig zijn blijkt er niet uit dat u omwille van uw etnie of een andere aan de vluchtelingenconventie gelieerde reden de toegang zou ontzegd worden tot medische zorg. Dat er in Fushe Kosove geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg wordt ook bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De enige resterende door u aangehaalde belemmering van effectieve toegang tot een behandeling is dan ook uw beweerde slechte financiële situatie. U stelt dat u niet alle medicatie gratis kreeg, dat u sommige medicatie moest betalen (CGVS 11/12514, p. 6). Hier wordt vastgesteld dat u verklaarde €5000,00 te hebben betaald om u en uw familie naar België te laten brengen (CGVS 11/12514, p. 4). Het is dan ook niet redelijk van uwentwege te stellen dat het loutere feit dat u niet alle medicatie gratis kreeg een toegang tot noodzakelijke medische zorg zou onmogelijk maken. U verklaarde in dat verband nog dat de Servische arts u ook zou hebben aangeraden om uw organen te verkopen aan minister Thaci, om aan geld te komen voor medicijnen (CGVS 11/12514, p. 7). Uw vrouw verklaarde zelfs dat de Servische dokter zei dat u Thaci moest vermoorden, zijn organen nemen en die verkopen om aan geld te raken (CGVS 11/12514B, p. 6). Waar dit ontegensprekelijk een verwerpelijke uitspraak is kan hier evenmin een discriminatorisch gedrag uit worden afgeleid, het lijkt eerder een algemene, zij het wansmakelijke, verwijzing naar de beschuldigingen aan het adres van minister Thaci. Er kan aldus enerzijds geen verband worden gelegd tussen uw klachten inzake toegang tot medische zorg en één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen niet dat u door uw socio-economische situatie dermate onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige medische zorg dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De documenten die u en uw familieleden voorlegden zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat en die van uw vrouw, zoons, schoondochter en kleinzoon staan hier immers niet ter discussie. De medische attesten en de brief van Fedasil tonen aan dat uw schoondochter in België verschillende artsen geraadpleegd heeft. Ook dat wordt hier niet in twijfel getrokken. Ook inzake de asielaanvragen van uw vrouw F. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514B), uw zoon I. B. (O.V. 6.774.579, CGVS 11/12516) en uw schoondochter S. D. (O.V.6.774.579, CGVS 11/12516B). heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw B. F. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romavrouw, afkomstig uit de wijk Kalabria (gemeente Fushe Kosove) in Kosovo. U hebt de Kosovaarse nationaliteit. Vier of vijf maanden voor u naar België vertrok, was u met uw man A. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514) op weg naar de dokter toen een Albanees die u niet kende tegen uw man zei dat hij mensen had vermoord en hem een mep gaf. Uw man heeft niet gereageerd op de woorden en de slagen van deze man, om het probleem niet groter te maken. U en uw man hebben dit incident niet aan de politie gemeld, om de problemen niet groter te maken. Drie of vier maanden voor u naar België vertrok, ging uw zoon I. B. (O.V. 6.774.579, CGVS 11/12516) ijzer verzamelen, toen hij op de grond enkele stukken fruit zag liggen die hij wou

meenemen voor zijn vrouw, S. D. (O.V.6.774.579, CGVS 11/12516B). Daarop kwam een bewaker die uw zoon wegjoeg. Uw zoon is een beetje later teruggekeerd om alsnog het fruit te gaan halen. Toen werd uw zoon uitgescholden. Hij is dan naar huis gekomen. Kort erna kwamen vier Albanezen uw huis binnen. Twee mannen hebben uw man op zijn been geslagen met houten stokken. Uw zoon I. is tussengekomen, waarna hij op zijn neus geslagen werd. U begon uw bewustzijn te verliezen. De andere twee mannen wilden uw schoondochter, die toen één of twee maanden zwanger was, te verkrachten. Zij verzette zich en verloor haar ongeboren kind. Daarna kwamen deze twee mannen bij u, één van hen heeft u verkracht. Buiten hoorde u iemand 2 keer om de politie roepen. Toen zijn de vier Albanezen vertrokken. Ze waren ongeveer één uur of anderhalf uur bij u thuis geweest. Een tijdje later kwam enkele burens u en uw gezin helpen. Drie uur later ging u met uw familie naar een Albanese dokter. Hij heeft medicijnen voorgeschreven. Daarna besloot u naar een Servische arts te gaan. De Servische arts onderzocht u en uw familie niet, maar raadde u aan minister Thaçi te vermoorden en zijn organen te verkopen om aan geld voor medicijnen te raken. U hebt nooit klacht ingediend tegen de vier Albanezen uit vrees dat zij u of uw familie zouden vermoorden. De drie of vier dagen vlak na het incident heeft u bij burens gelogeerd. Daarna heeft u opnieuw thuis gewoond. U bent op 26 februari 2011 uit Kosovo naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 28 februari 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Uw man legde de volgende documenten neer: zijn Kosovaarse identiteitskaart, die van u en van uw zoon A. B., alle drie afgegeven op 3 februari 2011, zijn geboorteakte en de uwe, beide afgegeven op 8 februari 2011, de geboorteakte van uw zoon A., afgegeven op 28 januari 2011, 1 uw huwelijksakte, afgegeven op 8 februari 2011, zijn nationaliteitsbewijs en dat van u en van uw zoon A., alle drie afgegeven op 27 januari 2011. Uw zoon I. B. legde bovendien de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart en die van zijn vrouw S. D., beide afgegeven op 3 februari 2011, zijn geboorteakte en die van zijn zoon B., beide afgegeven op 27 januari 2011, de geboorteakte van zijn vrouw, afgegeven op 8 februari 2011, zijn nationaliteitsakte en die van zijn vrouw en zoon, alle drie afgegeven op 27 januari 2011, zijn huwelijksakte, afgegeven op 8 februari 2011 en een attest van de dokter, zonder datum. Uw schoondochter S. D. legde ook nog een brief van Fedasil neer, afgegeven op 18 maart 2011, en twee medische attesten, afgegeven op 4 april 2011 en op 22 april 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend. Vooreerst moet er op gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Fushe Kosove/Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen. Ze reizen zelfs regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze

gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Voor wat uw persoonlijke situatie betreft dient er allereerst op gewezen te worden dat bepaalde feiten die u aanhaalt in uw asielrelaas **weinig aannemelijk** zijn. Zo stelde u dat vier Albanese mannen uw zoon I. achtervolgden tot thuis nadat hij op een stort fruit had zien liggen dat hij wou meenemen. U beweerde dat deze vier Albanen bij u thuis kwamen waar ze uw man en uw zoon sloegen, uw schoondochter probeerden te verkrachten en u verkrachtten (CGVS 11/12514B, p. 4-5). Het is echter weinig waarschijnlijk dat deze vier mannen dit

alles zouden doen enkel voor een paar stukken fruit die op een stortplaats in de buurt van hun huis lagen. Het is bovendien ook zeer weinig aannemelijk dat deze mannen in het midden van de dag in uw wijk, waar enkel Roma wonen (CGVS 11/12514, p. 9), zouden komen en een inval durven doen in uw huis. Ook dat geen van uw burens, die nochtans waren komen kijken wat er gebeurde, iets zou hebben ondernomen komt weinig aannemelijk over, zeker gezien de feiten wel een uur zouden geduurd hebben (CGVS 11/12514, p. 5, 9). Uw man verklaarde dat uw burens wellicht hadden gezien wat er gebeurde, maar niet durfden tussenkomen (CGVS 11/12514, p. 9). Ook dat is weinig steekhoudend. Uw burens waren vermoedelijk talrijker dan de vier Albanezen in uw huis, gezien er volgens uw zoon ongeveer 30 gezinnen in uw wijk woonden (CGVS 11/12516, p. 14), daarenboven hadden zij ook de ordediensten kunnen waarschuwen. Wat er ook van zij, internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer er geen beroep kan worden gedaan op **nationale bescherming**. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Niemand van uw familie heeft echter ooit klacht ingediend na de door u aangehaalde incidenten (CGVS 11/12514, p. 8, 10 & CGVS 11/12514B, p. 6, 8 & CGVS 11/12516 p. 16, 17 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor p. 9, 10, 11, 12). De keer dat uw man op straat geslagen en uitgescholden werd toen hij met u op weg was naar de dokter, hebben jullie nagelaten klacht in te dienen. Als reden daarvoor zei u dat u problemen wilde vermijden. U vreesde dat de persoon tegen wie u klacht zou indienen dat tegen zijn vrienden zou vertellen, waardoor u ook met hen problemen zou krijgen (CGVS 11/12514B, p. 8). Dit is echter louter gebaseerd op vermoedens en niet op concrete gebeurtenissen. Wanneer u gevraagd werd waarom de persoon over wie u zou klagen dat tegen zijn vrienden zou vertellen, wist u alleen uw vermoeden te herhalen, en geen reden daarvoor op te geven (CGVS 11/12514B, p. 8). Uw man zei dat hij geen klacht had ingediend omdat hij als Rom bij niemand kon gaan klagen. Hij zei dat de politie hem niet beschermde (CGVS 11/12514, p. 10-11) Dit is echter geen afdoende verklaring voor het nalaten klacht in te dienen. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Hiermee geconfronteerd zei hij opnieuw dat hij bang was om naar de politie te gaan en dat de politie hem niet zou helpen omdat hij Rom is (CGVS 11/12514, p. 11). Deze verklaring is echter enkel gebaseerd op een vermoeden en geenszins op concrete en tastbare feiten. Ook een maand later, na het voorval waarbij Albanezen bij u thuis uw man en uw zoon geslagen hebben, u verkrachtten en uw schoondochter trachtten te verkrachten, hebt u nagelaten klacht in te dienen. De reden die u daarvoor aanhaalde is dat u vreesde dat deze Albanezen u zouden vermoorden (CGVS 11/12514B, p. 6). Wanneer u gevraagd werd naar de reden waarom u dat dacht, zei u dat de als de politie dan naar de daders zou gaan, de daders zouden weten wie hen aangegeven had bij de politie (CGVS 11/12514B, p. 6). Dit wijst erop dat u veronderstelde dat de politie effectief actie zou ondernemen na een klacht. Op deze manier toonde u dus uw vertrouwen in de werking van de Kosovaarse politie. Uw zoon en schoondochter vermeldden dezelfde redering om te motiveren waarom ze hebben nagelaten klacht in te dienen bij de politie na het incident (CGVS 11/12516, p. 16 en CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 9-10). Ook hun verklaringen leggen dus niet voldoende uit waarom zij geen klacht hebben ingediend naar aanleiding van het incident. Uw man beweerde geen klacht hebben ingediend omdat hij bang was dat ze u en uw familie zouden vermoorden (CGVS 11/12514, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat hij de politie de daders kon aanwijzen, en dat de politie hem kon beschermen, beweerde nogmaals hij dat de politie hem niet beschermt omdat hij Rom is (CGVS 11/12514, p. 8). Zijn bewering verklaart niet voldoende waarom hij geen klacht heeft ingediend. U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat u in tegenstelling tot wat uit de hoger aangehaalde informatie van het CGVS blijkt, voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten tegen de door u ingeroepen vervolgingsvrees in de zin van de vluchtelingenconventie of tegen ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de **medische verzorging** die u en uw familie nodig hadden na het incident waarbij uw man en uw zoon l. thuis geslagen werden, uw schoondochter haar kind verloor en u verkracht werd (CGVS 11/12514, p. 6-8), klaagt u aan dat u niet goed werd behandeld (CGVS 11/12514B, p. 5-6). Enkele uren na het incident zou u te rade zijn gegaan bij een Albanese arts, die u medicijnen voorschreef (CGVS 11/12514B, p. 5). U had echter geen geld om voor deze medicijnen te betalen (CGVS 11/12514, p. 7-8). Dit is echter een zuiver economisch aspect en wijst geenszins op het feit dat deze dokter u niet wilde helpen omwille van uw etnie of om welke reden dan ook. Na het bezoek aan de Albanese arts bent u naar een Servische arts gegaan, in de hoop daar gratis medicijnen te krijgen. Hij zou u en uw familie niet onderzocht hebben (CGVS 11/12514B, p. 6 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8). Uw man verklaarde echter dat de Servische arts u allemaal onderzocht (CGVS 11/12514, p. 7-8). U vermeldde echter ook dat de Albanese dokter wel een voorschrift voor medicijnen

gegeven had en u en uw schoondochter verklaarden beiden dat de Servische dokter gratis pijnstillers gaf (CGVS 11/12514B, p. 5 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8). Naast de vaststelling dat deze verklaringen alles behalve eenduidig zijn blijkt er niet uit dat u omwille van uw etnie of een andere aan de vluchtelingenconventie gelieerde reden de toegang zou ontzegd worden tot medische zorg. Dat er in Fushe Kosove geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg wordt ook bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De enige resterende door u aangehaalde belemmering van effectieve toegang tot een behandeling is dan ook uw beweerd slechte financiële situatie. U stelt dat u niet alle medicatie gratis kreeg, dat u sommige medicatie moest betalen (CGVS 11/12514, p. 6). Hier wordt vastgesteld dat u verklaarde €5000,00 te hebben betaald om u en uw familie naar België te laten brengen (CGVS 11/12514, p. 4). Het is dan ook niet redelijk van uwentwege te stellen dat het loutere feit dat u niet alle medicatie gratis kreeg een toegang tot noodzakelijke medische zorg zou onmogelijk maken. U verklaarde in dat verband nog dat de Servische arts u ook zou hebben aangeraden om minister Thaçi te vermoorden en dan zijn organen te verkopen, om aan geld te komen voor medicijnen (CGVS 11/12514B, p. 6). Uw man en uw schoondochter beweren zelfs dat de Servische arts zei hun eigen organen te verkopen aan Thaçi (CGVS 11/12514, p. 7-8 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8-9). Waar dit ontegensprekelijk een verwerpelijke uitspraak is kan hier evenmin een discriminatorisch gedrag uit worden afgeleid, het lijkt eerder een algemene, zij het wansmakelijke, verwijzing naar de beschuldigingen aan het adres van minister Thaci. Er kan aldus enerzijds geen verband worden gelegd tussen uw klachten inzake toegang tot medische zorg en één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen niet dat u door uw socio-economische situatie dermate onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige medische zorg dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De documenten in uw dossier zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat en die van uw man, zoons, schoondochter en kleinzoon staan hier immers niet ter discussie. De medische attesten en de brief van Fedasil tonen aan dat uw schoondochter in België verschillende artsen geraadpleegd heeft. Ook dat wordt hier niet in twijfel getrokken. Ook inzake de asielaanvragen van uw man A. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514), uw zoon I. B. (O.V. 6.774.579, CGVS 11/12516) en uw schoondochter S. D. (O.V. 6.774.579, CGVS 11/12516B). heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers roepen de “*Schending van het artikel 48/3 Wet van 15 december 1980*” in.

3.2. Verzoekers leggen hun identiteitskaarten, geboorteakten en nationaliteitsakten, alsook hun huwelijksakte neer. Aldus tonen zij hun voorgehouden identiteit en Kosovaarse nationaliteit genoegzaam aan. Verzoekers leggen echter geen reispassen neer. Verzoeker verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5). Verzoekers tonen echter niet aan hoe ze zonder

paspoort de Schengen-zone konden binnenreizen en verzoeker kon zelfs niet in het minst toelichten hoe ze de grens passeerden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5). De Raad ziet ook niet in waarom verzoekers het risico namen om illegaal te reizen, terwijl ze geen problemen hadden met de Kosovaarse autoriteiten en derhalve legaal konden reizen, temeer nu zij hiervoor zelfs 5000 euro zouden betaald hebben terwijl zij onvoldoende financiële middelen zouden hebben gehad om medicijnen te kopen. Verzoekers hun voorgehouden reisweg komt dan ook niet geloofwaardig voor, wat erop wijst dat zij hun paspoorten achterhouden voor de asielinstanties. Dit blijkt tevens uit het feit dat zij de voorgelegde stukken hebben aangevraagd korte tijd alvorens zij naar België kwamen, nu zij deze behoeven om een paspoort te bekomen. Voorgaande vaststellingen tasten hun algehele geloofwaardigheid aan nu ze niet aantonen wanneer ze hun land hebben verlaten.

3.3. Verzoekers verklaarden Kosovo te hebben ontvlucht omdat zij er omwille van hun Roma-etnie gediscrimineerd en aangevallen werden door Albanezen en hiervoor geen beroep konden doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten, en zij bovendien onvoldoende toegang hadden tot medische zorgen.

3.4. Volgens verzoekers zijn zij *“slachtoffer van blind geweld omdat ze Rom’ zijn. Het is algemeen geweten dat de Roma als vuil van de straat worden behandeld. Dat de regering van Kosovo uitdrukkelijk in de Grondwet en in de wetgeving heeft opgenomen dat men niet mag discrimineren ten opzichte van de bevolkingsgroep waartoe verzoekers behoren is onvoldoende om te stellen dat deze niet in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling. Immers zulke zaken dienen in de praktijk te worden omgezet en zijn eerder een probleem van mentaliteitswijziging dan van een (grond)wetswijziging. Burgers zoals verzoeker worden nog steeds geconfronteerd met discriminatoir gedrag en met etnische vervolgingen door de bevolking. Voor de geweldplegingen waar verzoeker en zijn familie slachtoffer was, was geen enkele aanleiding. Ze werden louter en alleen gepleegd omdat verzoeker en familie tot een bepaalde etnische entiteit behoren. Zulks kan niet worden getolereerd. Aan verzoekers komt het dan ook toe te worden erkend als vluchteling.”*

3.4.1. Verzoekers voeren slechts loutere beweringen aan doch laten na deze enigszins te staven aan de hand van objectieve gegevens. Dit klemt temeer nu de bevindingen van de commissaris-generaal daarentegen wel steunen op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad betrouwbaar acht. Hieruit blijkt dat de Kosovaarse politie (KP), wanneer in kennis gesteld van misdrijven, anno 2011 afdoende actie onderneemt, niettegenstaande hervormingen noodzakelijk blijven. De Eulex Police Component staat de KP bij om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat alle Kosovaarse burgers worden bediend. Tot slot adviseert en ziet de OSCE toe op de naleving van de internationale normen inzake mensenrechten door de KP. Verzoekers kunnen deze grondige analyse van de reële situatie in Kosovo niet weerleggen met de louter losse bewering *“Dat uit de motivering van de GCVS blijkt dat men zich vooral steunt op de theoretische mogelijkheden die er zijn ter voorkoming van zulke wanpraktijken”* en *“deze klaarblijkelijk enkel op papier bestaan”*.

Verzoekers ondernemen verder in het summiere verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de commissaris-generaal zoals weergegeven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Aldus betwisten noch weerleggen zij de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat hun verklaringen inzake de inval in hun huis door een bende Albanezen in hun huis, waarbij zij geslagen werden en verzoekster verkracht werd, niet geloofwaardig voorkomen. Overigens is het profiel van arme Roma die van de straat leven en fruit uit een vuilbak moeten halen, strijdig met de aanzienlijke financiële middelen die ze geheel nutteloos konden uitgeven aan illegale reizen. Voorts en daargelaten de zware maar ongestaafde beschuldigingen naar het medisch corps in Kosovo, betwisten verzoekers evenmin dat uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot medische verzorging, en dat de socio-economische motieven die zij aanhaalden geen nexus hebben met de Geneefse conventie.

De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat verzoekers niet aannemelijk maken nood te hebben aan internationale bescherming.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers roepen de "*Schending van het artikel 48/4 Wet van 15 december 1980*" in.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK